

РЕШЕНИЕ

№ 18275

гр. София, 30.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 25.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **4024** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във вр. чл.59, ал.13 ЗЗО.

Образувано е на основание изпратена от СЗОК постъпила жалба от МБАЛ „Света София“, [населено място], представлявана от Управителя Д. М. против Заповед за частично прекратяване на договор 22-2441/27.10.2023 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и извършване на амбулаторни процедури с НЗОК и извършване на клинични процедури с НЗОК №РД-15-10/22.03.2024 г., издадена от Директора на СЗОК, с която договора е прекратен частично по отношение оказване на болнична помощ по КП 137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност“ от Приложение №17 на НРД за МД 2023 – 2025 г.

В жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, тъй като в случая не е налице хипотезата на чл.103, ал.3 НРД 2023 – 2025 г., послужила като основание за издаването му. Според оспорващия това е така, тъй като заповедта, с която е била наложена предходната санкция е била издадена при действието на стария НРД 2020 – 2022 г. Счита, че разпоредбата, която предвижда частично прекратяване на договора е санкционна и действа за времето на действащия НРД, договорът сключен въз основа на който се прекратява. Доколкото нарушението е било извършено по време на действието на НРД 2020 – 2022 г., то няма как по отношение на него да се приложи закон /НРД/, който все още не е приет. Доколкото НРД 2020 – 2022 г. не съдържа норма, аналогична на чл.103, ал.3 от НРД 2023 –п 2025 г., счита, че липсва законово основание нарушителят да бъде санкциониран с

допълнителна санкция и отговорност – да търпи санкция за прекратяване и на новия договор, сключен в условията на НРД 2023 – 2025 г., който нов договор не е действал към момента на извършване на нарушението. Счита, че разпоредбата на чл.103, ал.3 от НРД 2023 – 2025 действа за в бъдеще и не може да се приложи ретроактивно, а в оспорената заповед не се твърди нарушение на НРД 2023 – 2025 г. В условията на евентуалност се иска от съда да приеме, че разпоредбата на чл.103, ал.3 НРД 2023 – 2025 е нищожна като противоречаща на закона и добрите нрави – чл.26 ЗЗД. По тези съображения се иска отмяна на оспорения акт.

Ответникът по жалбата, Директора на СЗОК, чрез процесуалните си представители гл. юристконсулт С. Ш. оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено следното:

Лечебното заведение МБАЛ „Света София“, [населено място] е било сключило с Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) Договор №22-2441/26.02.2020 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и извършване на амбулаторни процедури с НЗОК. Договорът е бил с основание чл.59, ал.1 от ЗЗО и в съответствие с НРД за МД 2020-2022 г. В предмета на дейност на договора са били включени и дейностите по КП №137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност“. Със Заповед №РД-15-253/20.02.2023 г. на Директора на СЗОК Договор №22-2441/26.02.2020 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и извършване на амбулаторни процедури с НЗОК, сключен между жалбоподателя и НЗОК, е бил частично прекратен по отношение на Клинична пътека №137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност“ поради отчитане на дейност, която не е извършена - основание по чл.59, ал.11, т.1, б. „б“ ЗЗО. Тази заповед е оспорена по съдебен ред и с Решение №4219/26.06.2023 г., постановено по адм. д. №2117/2023 г. на АССГ жалбата е отхвърлена. С Решение №3250/18.03.2024 г., постановено по адм. д. №9836/2023 г. на ВАС решението на АССГ е оставено в сила.

Съгласно §2 от Допълнителните му разпоредби, считано от 01.09.2023 г. е в сила Национален рамков договор № РД-НС-01-2 за медицинските дейности между Националната здравноосигурителна каса и Българския лекарски съюз за 2023 – 2025 г. Лечебното заведение МБАЛ „Света София“, [населено място] е сключило с Националната здравноосигурителна каса (НЗОК) Договор №22-2441/27.10.2023 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки, извършване на амбулаторни процедури и извършване на клинични процедури. В предмета му на дейност също са включени и дейностите по КП №137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност“.

След влизане в сила на Решение №4219/26.06.2023 г., постановено по адм. д. №2117/2023 г. на АССГ, оставено в сила с Решение №3250/18.03.2024 г., постановено по адм. д. №9836/2023 г. на ВАС, е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която действащия договор на ЛЗ е частично прекратен по отношение оказване на болнична помощ по КП 137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност от Приложение №17 на НРД за МД 2023 – 2025 г. В мотивите на заповедта Директора на СЗОК се е позовал

на влязлото в сила съдебно решение, с което жалбата срещу заповедта за частично прекратяване на предходния договор е отхвърлена, като е приел, че са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл.103, ал.3 от действащия НРД, който текст е възпроизведен и в индивидуалния договор на ЛЗ в чл.85, ал.3 от същия.

Заповедта за частично прекратяване е получена от ЛЗ на 25.03.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресат на оспорения акт, притежаващо активна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат пряко от същия, в законоустановения 14-дневен срок, пред местно компетентния да я разгледа съд. Оспорен е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно разпоредбата на чл.59 ал.13 от ЗЗО.

Разгледана по същество, същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В съответствие с изискванията на чл.168 ал.1 от АПК, съдът дължи извършване на цялостна проверка по чл.146 от АПК на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът с издаване на актове от категорията на процесния такъв.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Директор на СЗОК, съобразно правомощията му, установени в чл.59, ал.13 ЗЗО, при спазване на изискването за писмена форма и наличие на изискуемите реквизити по чл.59 ал.2 от АПК. Същата съдържа фактическите обстоятелства, които са обусловили съдържанието на волеизявлението на издателя и не страда от пороци, които да обосновават нейната нищожност. Поради изложеното в случая не са налице отменителни основания по чл.146 т.1 и т.2 от АПК.

При издаване на процесната заповед е допуснато нарушение на административнопроизводствените правила. Това е така, тъй като лечебното заведение не е било уведомено за началото на производството по издаването ѝ. Вярно е, че разпоредбата на чл.103 НРД 2023 – 2025 г. е предвидено, че договорът се прекратява без предизвестие, но съдът намира, че изпълнителят на болнична помощ следва да бъде уведомен за началото на производството. Съдът намира обаче, че това нарушение не е от категорията на съществени, които могат да обусловят отмяна на крайния акт на процесуално основание. Това е така, тъй като причина за частичното прекратяване на действащия договор е влязло в сила съдебно решение, като в съдебното производство лечебното заведение е било страна по делото и същото му е известно. Освен това лечебното заведение е оспорило по съдебен ред процесния акт и в хода на съдебното производство е имало възможност да направи възражения и да представи доказателства, оборващи изводите на ответника, но това не е сторено.

Преценката за характера и тежестта на допуснато нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващия. Следователно, по отношение на процесната заповед не е налице отменително основание по чл.146, т.3 АПК.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав намира следното:

Съдебната проверка по чл.146, т.4 от АПК за противоречие на оспорения акт с материалноправни разпоредби се извършва въз основа на мотивите, изложени в административния акт и данните по административната преписка. В тази връзка предмет на контрол представлява преценката на административния орган за квалификацията на описаното деяние като нарушение и съответствието на санкцията спрямо него.

Жалбоподателят е санкциониран по аргумент на чл.103, ал.3 от НРД за 2023 – 2025 г. Според посочената разпоредба в случаите, в които по време на действащия НРД е влязла в сила санкция "прекратяване на договор" по чл.59, ал.11, т. 1 или 2 от ЗЗО, издадена по реда на предходен НРД, договърът, сключен в съответствие с действащия НРД, се прекратява.

Безспорно се установи, че ИБП е имал сключен предходен договор с НЗОК, който е бил частично прекратен по отношение на КП №137, „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност“ на основание чл.59, ал.11, т.1 ЗЗО. Заповедта за прекратяването му е влязла в сила след съдебно обжалване на 18.03.2024 г. Към тази дата вече е бил действащ нов НРД за 2023 – 2025 г., считано от 01.09.2023 г., въз основан на който ЛЗ е сключило индивидуален договор от 27.10.2023 г. В предмета му на дейност също са включени и дейностите по КП №137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност“, доколкото към датата на сключването му заповедта за частично прекратяване на предходния договор по отношение на същата КП не е била влязла в сила, при което не е имало основание за отказ за сключване на договора с ЛЗ. След влизане в сила на Заповед №РД-15-253/20.02.2023 г. на Директора на СЗОК, с която е бил частично прекратен договора, сключен по предходния НРД, за ответника е възникнало основание да прекрати сключения в съответствие с действащия НРД индивидуален договор за същата КП, тъй като това изрично е предвидено в разпоредбата на чл.103, ал.3 от НРД 2023 – 2025 г.

Съгласно чл.55, ал.2, б.бб ЗЗО санкциите при неизпълнение на договор се съдържат в НРД. Същите са предвидени в разпоредбата на чл.453 НРД 2023 – 2025 г., като съгласно ал.1, т.2 една от тях е прекратяване на договора. Основанията за налагането на такава санкция са предвидени в Глава 16 НРД 2023 – 2025 г. – чл.102 и чл.103, като по отношение основанията за прекратяване по чл.103 изрично е посочено, че договърът се прекратява без предизвестие при наличие на някоя от предвидените в тази норма предпоставки. В случая е приложена разпоредбата на чл.103, ал.3 - влязла в сила на 18.03.2024 г. санкция "прекратяване на договор" по чл.59, ал.11, т.1 ЗЗО, издадена по реда на предходен НРД. Предвид това съдът приема, че за ответника са били налице всички предвидени в ЗЗО и НРЗ основания за издаване на процесната заповед. Следователно същата се явява материално законосъобразна.

Неоснователни са доводите на оспорващия, че процесната санкция е незаконосъобразно наложена, доколкото нарушението е било извършено при действието на предходния НРД, когато процесният все още не е бил приет. Нормата на чл.103, ал.3 НРД 2023 – 2025 г. изрично предвижда това и посочва като основание за прекратяване датата на влизане в сила на предходната санкция, а не датата на нарушението. Следователно е приложима към настоящия казус.

Разпоредбата на чл.103, ал.3 НРД 2023 -2025 г. не следва да бъде преценявана в

настоящото производство по отношение на нейната нищожност, съобразно доводите, наведени в жалбата. Това е така, тъй като НРД е приравнен на нормативен акт, при което оспорването му или на някоя от неговите разпоредби в хода на производство от вида на процесното е недопустимо.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав счита, че жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на МБАЛ „Света София“, [населено място], представлявана от Управителя Д. М., против Заповед за частично прекратяване на договор 22-2441/27.10.2023 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и извършване на амбулаторни процедури с НЗОК и извършване на клинични процедури с НЗОК №РД-15-10/22.03.2024 г., издадена от Директора на СЗОК, с която договора е прекратен частично по отношение оказване на болнична помощ по КП 137 „Оперативно лечение на заболявания в областта на ушите, носа и гърлото с голям обем и сложност от Приложение №17 на НРД за МД 2023 – 2025 г.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: